

Jag är som oraklet i Delphi....

Kattliv på Majholmen 1:3 av 9

3

Det är sommar nu och väldigt, väldigt varmt. Det är helt stilla. Inte en krusning på vattnet i viken. Det enda som hörs då och då är oväsendet bortifrån Nyströms. Där håller man på och bygger till och om och jag vet inte vad. I flera dagar har en pråm anlänt från fastlandet med byggvaror. Ibland liftar några cykelturister eller annat löst folk med och tar en tur runt på Majholmens stigar. Varför? Ingen aaaning... Har de inga egna hem att vara i? Vad ska de hit och göra i hettan? Och varför ska Nystöms hus bli större? Herr Nyström är förvisso lång men nog får han plats alltid och hans fru är ju väldigt tunn och smal så jag begriper verkligen inte.

Skatorna verkar ha kokat bort i hettan och har inte syns till sedan i morse. Mamman och pappan sitter under äppelträden och fikar med gammelfolket som tittat över med en väldoftande kardemummakaka och vi katter sitter vid bordet och hoppas att någon ska tappa en smaskig bit eller två.

Ja, Trolle är förstås inte med. Han går aldrig ut numer om inte någon bär honom eller om han blir riktigt pissförbannad. Då kan det hända att han sätter sig och surar under bastun eller på vinden men inte idag. Idag ligger han i det relativt svala gästrummet. Syrran och jag var in dit och tittade på honom förut. Han såg död ut och stank som en överaktiv Stiltonost. Vi hörde att han tänkte något dimmigt och obegripligt. Det var visst något svammel om surströmming och tårar. Surströmming? Vems tårar?

Nu satt i alla fall jag och syrran och väntade på kakfall och det kändes väldigt bra. Inte alls som en gång då det kändes väääldigt dåligt.

Det var vackert väder den dagen också och det är möjligt att det någonstans fanns lite kaffebröd och kanske till och med grädde men den dagen kom att bli riktigt dååålig. När det hände? Inte vet jag – det var en dag och det var sommar. Kanske var det i går.

Redan på morgonen var jag heligt förbannad eftersom en skatjävel bet mig i svansen då jag satt och solade på bryggan. Som om inte det var nog, så såg människopappan, som opåkallat dykt upp, den genanta scenen och var tvungen att leverera sitt sinnessjuka skratt. Det hade både räckt och blivit över med skatbrödernas gapflabb! De sistnämnda hade suttit i lillbjörken och väntat tålmodigt medan deras ondskefulla mor planerade och fullbordade sitt smaklösa brott. Nu gapskrattade de som de sinnesslöa kretiner de är och hotade att locka till sig varenda skatjävel på ön. De BORDE SKJUTAS MED KRIGSPISTOLEN och i stället fick de stöd av människoidioten! Är det så det ska vara? Är det rätt?

Jag hade sinnesnärvaro nog att välja tillflykt dit skatodjuren inte kunde följa mig och dit pappans skrän inte hördes. Som ett skott sprang jag ner i jordkällaren som turligt nog har en glipa längst ner på dörren, stor nog för en liten katt att tränga sig igenom. När jag så satt där och svor ve och förbannelse över mina ärkefiender, uppfattade jag ett dovt mullrande ljud. Först brydde jag mig inte så mycket för jag var upptagen med mina eder och så trodde jag nog att det var byggbuller från Nyströms men så ökade dånet så enormt att jag blev nästan rädd. I alla fall nyfiken.

Det darrade och vibrerade och mullrade som när åskan rullar över viken. Jag tänkte att det där måste ha skrämt i väg skatskrällena. Sålunda snusade jag lite under dörrspringan för att utröna om kusten var klar. Inga spår av vare sig pappaskratt eller fåglar. Däremot luktade det bil fast ändå inte. Försiktigt ålade jag mig ut under dörren och vidare upp för sluttningen. Nu tystnade det djupa mullrandet och jag vågade mig

slutligen mig upp på jordkällarens tak för att få en bra vy över vad som egentligen utspelade sig på tunet. Se där stod ett riktigt monster! Den största och underligaste moped som någonsin syntts till på Majholmen. Från denna steg nu två läderklädda människor av. Den ena gick runt mopeden och se där: På andra sidan satt en liten vagnsliknande farkost monterad och ur denna plockades nu något fullkomligt naturvidrigt ur – Ett missfoster!

Jag är en stolt katt från Majholmen. Jag tror mig veta en hel del och i normala fall kan jag sätta namn på det mesta men det som jag nu ställdes inför ryckte helt undan mattan för mig: Var det en gris? Var det en fladdermus eller en kyckling? En varelse från en annan planet? Den lät som en gris. Tydligt hörde jag hur den grymtade men så kom det en vindil som förde med sig "grisens" lukt och den kändes mer som fiskmarinerad pappastrumpa.

Det var en överväldigande upplevelse. Mina sinnen chockades så pass att jag sakta ryggade bakåt en bit men så vände vinden och jag kunde andas igen. Den ena lädermänniskan stod med varelsen i sin famn och det såg faktiskt ut som hon gosade med den – Hade hon inget luktsinne? Ville hon dö? Även den andra människan närmade sig nu, sträckte fram en hand och smekte tinget varligt över den runda, besynnerliga skallen med de parabolliknande öronen och det platta trynet där en otroligt lång tunga hängde ut mellan ickeexisterande tänder. Människopappan kom nu stegande fram mot paret och hälsade dem hjärtligt och frågade om överfarten gått bra. (AHA! De hade förstås tjuvåkt med den där eländiga färjan!) och dessutom klappade även han det lilla missfostret – Aldrig att han skulle få klappa MIG igen efter detta ohygieniska tilltag!

Tänk om Tommi ändå varit här. Han brukar alltid veta vad som behöver tänkas när saker och ting ställs på ända men han hade varit "på andra sidan" i flera veckor redan och väntades inte tillbaka på länge. Undrade var syrran var. Efter att en stund övervägt huruvida det var säkert eller inte att lämna jordkällarens tak, rann jag försiktigt ner mellan grästuvorna, in mellan hallonbuskarnas skyddande snår och vidare in i boningshuset. Som jag anat satt syrran i köksfönstret och förundrades även hon över händelserna där utanför. Hennes ögon var runda och halsen lång. Tillsammans satt vi där och sökte tyst styrka hos varandra för att uthärda den bisarra situationen.

Därute verkade människorna ha det väldigt trevligt. Mamman hade även hon anslutit till varelsens beundrarskara. Så började de allihop att gå mot huset. Kräkis och jag stelnade till och förbannade vår oskuldsfullhet då vi båda trott att vi skulle vara säkra i huset. Snart skulle de alla vara här! Snabbt flydde vi in till Trolle i gästrummet, där han tagit sin tillflykt även denna dag. Han sov sin stinkande, gammelnattssömn och verkade lyckligt ovetande om vad som hände – men där tog vi fel! Knappt hade vi satt oss tillrätta under sängen förrän vi hörde honom tänka: "Det är den svenska bullhunden". Bullhund? "Ja, det är en slags hund men ändå inte" fortsatte han. "Den var här för några år sedan. Anlände med samma buller, samma lukt och samma människor. Den gången var det människopappan som byggde till och färjan var här då med".

Detta hade alltså hänt förut! Varför hade man inte då vidtagit åtgärder för att det inte skulle hända igen? (Förbjudit byggen och färjor, till exempel!) Vi hörde hur Trolle sakta vred lite på sig där uppe på madrassen för att sedan sucka: "Människorna har en oförklarlig faiblesse för hundar. Ju konstigare de är, ju gulligare tycker de att de är." Hundar! GULLIGA! Fy! Jag HATAR gull överhuvudtaget och den här missfostergullhunden hatade jag speciellt. Vad skulle vi ta oss till? Tänkte de flytta in? "Ta det nu bara lugnt" tröstade Trolle, "De far nog snart iväg. Sist stannade de bara på middag och sedan for de iväg med

färjan samma kväll.”. Ja, det kändes ju definitivt lugnande. Kräkis andades ljudligt ut och såg saligt lättad ut. Med andra ord – Hon såg ut som den idiotkatt hon i sanning är. Här kunde man ju inte sitta längre så jag smög ut i vardagsrummet för att bättre kunna övervaka vad som hände i köket. Från byråns kant dit jag smidigt hoppade, hade jag en fin utsikt.

Det första jag lade märke till var att Karhu och Lapin Kulta, våra debila hundar, helt förskräckta satt och tryckte ihop sig bakom vedlåren. Jag hörde hur de paniskt tänkte förvirrade tankar om ”onaturligt” och ”vederstyggligt”. Förklaringen till detta föga heroiska beteende stod att finna på andra sidan köket. Där stod den onaturliga samt vederstyggliga varelsen och lapade ur deras vattenskål. Detta utfördes på ett synnerligen slafsigt sätt. Den långa tungan till trots verkade det som om djuret inte fick i sig så mycket av vattnet. Desto mer hamnade utanför och snart stod den i en pöl och skålen var tom. När den stod där och tittade efter vart vattnet tagit vägen fick jag en chans att närmare granska dess bisarra uppenbarelse. Den var vit eller snarare rosa ity dess päls var så tunn att huden lyste igenom. Storleken var ungefär som en katt men den var betydligt bastantare. Där en svans borde finnas satt istället en sparsamt behårad knorr. Skallen var rund, ögonen utstående och öronen extremt stora och trattformade. Tassarna som nu var våta var smala och klorna långa och genomskinliga. Besynnerligt – beskrivningen skulle kunna passa på en katt, om man bortsåg från knorren, men ändå absolut inte. Hursomhelst verkade allt gå stilla till så jag bestämde mig för att följa Trolles råd och ta det lugnt. Kräkis hade lagt sig att sova på gästsängen (en bit ifrån Trolle för han luktade ju inte hallon, precis, han heller) så jag gjorde nu detsamma. Efter en stund kom även Karhu och Lapin Kulta in och snurrade ihop sig i en hög på trasmattan. Där låg vi nu alla och hade det riktigt bra men hade vi vetat vad som samtidigt utspelade sig utanför, hade vi nog agerat annorlunda.

Människorna hade dragit sig ut på gården för att inta fika under äppelträdet och fiskstrumphunden, hade till allas vår glädje, följt efter dem. Det serverades bullar till kaffet och detta ville förstås inte den svenska bullhunden gå miste om. Man får förstås inte mata hundar med kaffebröd men alla människorna satt nu och smög till odjuret den ena smakbiten efter den andra utan att tänka på konsekvenserna. Dessa skulle dock infinna sig...

Jag, syrran, Trolle och hundbröderna låg alltså och snusade i gästrummet. Timmarna gick och i trädgården hade bullhunden förätit sig på bullar och började oroligt vanka av och an. Till slut kom den väl på att tänka på vattenskålen i köket och på sina krumma ben satte den av mot huset. Väl inne i köket konstaterade den att vattenskålen var tom och började nu oroligt pinna omkring i rummen. Det riktiga antalet trasmattor gjorde att kloljudet dämpades helt. Annars hade vi i gästrummet nog reagerat tidigare. Reaktionen blev desto större när den kom. Helt plötsligt skar ett hest, skrällande skall genom oss sovande dårars sömnridåer. Vi katter – inklusive den annars så aladåbliknande Trolle- intog genast farlighetspositionen och fräste intensivt och hundarna flög upp så våldsamt att de välte bordet med tvättfatsporlinet. Både kanna och fat krossades med ett häftigt kras. Hundarna for ut genom dörren, ylande och darrande och stannade inte förrän de satt i säkerhet bakom bastun. Kvar i gästrummet var vi katter och den bisarra bullhunden som nu kämpade med att komma upp i sängen samtidigt som den skällde och ulkade olycksbådande. Så slant den på något vis och hamnade bredbent på trasmattan där hundarna nyss njutit sin slummer. Skallet upphörde men ulkandet tilltog och plötsligt kräktes kräket ymnigt över hela mattan! Jag och de andra katterna for som avlöningar ner vid fotändan av sängen, förbi hundskrället och dess vidriga uppstötningar, och vidare ut i köket. Just då kom människorna, som hört porslinet krossas, instormande i full fart. Trolle vek av uppför halltrappan medan jag och Kräkis vände tvärt tillbaka mot gästrummet till. På väg genom vardagsrummet anade jag

hundskrället i ögonvrån, stående precis bakom dörren. Avvaktande liksom. Med tankarna på detta glömde jag bort vad som väntade oss vilket i nästa ögonblick ledde till att först jag och sedan Kräkis for rakt in i kräkkaskaden på gästrumsmattan. Fullkomligt insmorda och hysteriskt halkande, försökte vi frenetiskt att ta oss därifrån och som om inte detta var nog hördes nu IDIOTSKRATTET för nu hade pappan letat sig in, lockad av vårt slemmiga oväsen och fräsande. I nästa ögonblick hördes så mammans olyckliga vojande och ilskna bannor över katternas vidrigheter – VA? Vi hade ju inte gjort något men SKULDEN fick vi minsann. Var var fiskstrumpkräkhunden nu?

Jo, den hade smidigt smugit sig ut utan att påkalla någon som helst obehaglig uppmärksamhet. Därute på kökstrappan blev den ömt upplockad av en av lädermänniskorna som tyst viskade i dess öra ”Det är bra att du är fin liten gullehund och inte en sådan där konstig katt”. I det ögonblicket förbannade jag inte bara hunden utan även min raffinerade hörsel för det där var ytterligare en kränkning jag helst hade sluppit att höra...

Pappan följde med den olycksbringande trion ut på gårdsplan och vinkade av dem, samtidigt som den ilskna människomamman tryckte ner mig och Kräkis i badkaret. Där fick vi stifta en allför närgången kontakt med både vatten (SOM JAG HATAR!!) och äckligt schampo. Mullret från jättemopeden dundrade i gång och fick morrhåren att vibrera av harm och missmod.

Om jag någonsin hör det ljudet igen – Ja, det räcker med ett RYKTE om att någon ska bygga om! – Så ska jag emigrera till ”andra sidan” fortare än en skata kan bita en katt i svansen!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kinna Björkvall (Gogos mamma) med Poeter.se id #32166 innehar upphovsrätten